

ODMEV IZ AFRIKE.

Leto I. Št. 2.

Rožnik.

Sv. Peter Klaver,
apostol zamorskih
misijonov,

prosi za nje
in za naše
podjetje!

Ilustrovan mesečnik v prosep afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. Izdaja družba sv. Petra Klaverja.

Blagoslovljen po papežih Leonu XIII. in Piju X.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden vlč. misijonarjev v Afriki eno sv. mašo za žive in mrtve naročnike.

Priloga „Glasniku najsv. Src“.

Naročniki „Glasnika najsv. Src“ dobivajo „Odmev iz Afrike“ brezplačno. Ako pa hoče kdo Klaverjevo družbo nekoliko odškodovati za tiskovne in druge stroške, naj pošlje kak mali dar na uredništvo „Glasnika najsv. Src“, zraven naj pripomni: za „Odmev iz Afrike“.

Posamezne številke stanejo 2 v, s poštnino 4 v.

Grozna sužnost.

Ce obrnemo svojo pozornost tjadol v Afriko in vidimo, da je še vedno vsako leto najmanj 40.000 njenih nesrečnih sinov nalik nemi živini na semenj postavljenih, in jih kupujejo navadno surovi in neusmiljeni kupci, kateri je potem kot sužnje neusmiljeno mučijo, če pomislimo, da nadalje od 4—5 sužnjev kvečjemu enega pripeljajo na semenj, vsi drugi pa že med potom podležejo groznim naporom težavnega potovanja, če še pomislimo, da je cela pot takih karavan večkrat posuta s človeškimi kostmi, tedaj se vprašamo glede teh

groznih prizorov, kako je mogoče, da so šele proti koncu 19. stoletja začeli resno postopati, da bi napravili konec temu človeštvu nečastnemu početju; vprašamo se, kako je mogoče, da na tisoče bogatinov odreka svojo pomoč, da bi odstranili ta madež.

Izvira li to odtoč, ker ljudem ali grozne posameznosti niso dovolj znane, ali da se jim ne zdé poročila o tem popolnoma verjetna? Da se še ni o tem zadosti pisalo, spričujejo posebno isti, ki so po Afriki potovali in pravijo, da se pero zgraža vse to popisati, kar doprinaša zlobnega ta hudodelska in nesramna trgovina z ljudmi. Naj bi se nam vsaj nekoliko posrečilo cenjenemu čitatelju v kratkih potezah razložno podobo predočiti, kako se dogaja ta trgovina z ljudmi:

V prijazni vasici bivajo mirno in zadovoljno zamorci. Poslopje je obdano z visokim iz šibovja spletenim plotom, da bi bili tako obvarovani pred zverinami. Vse je mirno in tiho; zamorec truden od dnevnega dela in dnevne vročine spi mirno v svoji bajti, tudi najtišje pesje lajanje ne moti nočnega miru. Tu pa opazimo, da se v daljavi nekaj prikazuje. Mirno in tiho se priplazijo, kakor kače, belo oblečene postave; to so Arabci, ki lovijo ljudi. Tiho se prikradejo k plotu, v roki držeč senene ali slamnate snope, te porinejo v plot tam, kjer menijo da je šibovje dovolj suho od prepeka-jočega solnca. Potem vzame eden izmed njih kresavni kamen, izvabi iz njega iskro in ta vname kmalu slamo in naenkrat je ves plot v ognju; praskajoč se širi ogenj in obžari nebo s svojim žarom. Ničesar sluteč se zamorec prebudi, hitro skoči kvišku iz svojega mirnega ležišča, prestrašen opazi s plamenom obdano bivališče, skoči iz bajte, da bi utekel pretečemu ognju. S smrtno nevarnostjo preskoči gorečo mejo in meni, da se je rešil. A kaj

ga tukaj čaka?! Lovec z napeto cevko meri nanj, mu preti, da sproži kakorhitro se gane, in tako je vjet. Starce in slabotne naženejo ti kruti lovci nazaj v ogenj, da tako grozne smrti umrjejo; močnejše pa vklenejo v verige na rokah in nogah. V nekih urah je vsa cvetoča vas spremenjena v pepel. Sedaj se ti človeški lovci podvizajo na pot. Iste, ki je smatrajo nesposobne za semenj, kar pokoljejo; kaj se brigajo za jok in vpitje ubogih mater, majhnih otrok, saj kmalu vse utihne pod njihovimi ostrimi noži. Ostale zvežejo z železnimi verigami drug k drugemu, oblože s težkimi tovari, kakor s slonovimi kostmi, sadjem in drugim in tako obložena tužna truma se pomiče proti semnju za sužnje, ali v Timbaktu, Kartinu, ali v kakšen drug bolj sloveč kraj, kjer se mnogo kupcev zniže, da se pre-skrbijo s „črno robo“, in jo potem dalje pošljejo ali v Egipet ali v Arabijo ali v kakšno drugo morsko obrežje, kjer morejo sužnje vkrcati.

In kakšna usoda čaka te ubožce, če so po tako groznem potovanju, na katerem jih je žgalo pekoče solnce, korakajoč skozi pekočo samotno puščavo, od udarcev rabelnovih bičev bolj mrtvi kakor živi, bolj okostnici kakor človeku podobni, dospeli do svojega cilja? O, njihova usoda se nič ne olajša, če jih dobi po kupčiji drug lastnik. Tu ravnaajo ž njimi nalik domačim živalim. Je bila kupna cena velika, se nekoliko bolj skrbno ž njimi ravna, če je pa bila „manjvredna roba“, tedaj bode kmalu pod groznim bičevim udarcem, ki ga naj k delu vspodbuja, svoje „ničvredno“ življenje končal, ali ga pa naženejo nazaj v puščavo, da tam lakote umre.

Vendar dovolj o teh grozovitostih; ne zado-stuje li cenjenemu čitatelju, da mu srcé k pomilovanju in sočutju gane do njegovega sobrata.

Saj je že mnogo svetih mož, pravih junakov krščanske vere, zapustilo domovino in so se podali v Afriko, da z zaničevanjem smrti svoje življenje žrtvujejo za osvoboditev svojih bratov v Kristusu iz takega sramotilnega gorjâ. Vendar vedno še ni dovolj veliko število, vedno so še premajhni pripomočki, da bi se vsa ta beda odvrnila.

O, da bi vsi, vsi, ki čestokrat napravijo ogromne svote za ničevne stvari, brezmiselno potratijo denar na škodo svojemu zdravju in dostikrat celo svoje neumrjoče duše; ko bi le enkrat svoje misli obrnili v Afriko! Če jim podoba

*Arabski roparji
se vračajo domov.*

njihovih obžalovanja vrednih bratov pred oči stopi v vsej revščini in bedi, kakor smo jo tu skusili opisati, če bi si v duhu predstavili, kako oni svoje v železo yklenjene roke proti njim stegujejo in jim kličejo :

„Oh vi, ki ste od ljubega Boga z dobrotami obdarovani in blagoslovljeni, ne da bi jih zapravljali, ampak da jih v njegovo čast obračate, pomagajte nam, rešite nas iz teh vezij sužnosti, rešite našo dušo iz teme poganstva!“ ali bodo v takem slučaju ostali neobčutljivi in ne bodo z veseljem plačali dolžnega davka, kateri tudi njim kliče tolaživne besede: „Kar ste storili kateremu mojih najmanjših bratov, ste meni storili!“

Apostolski vikarijat v južni Viktoriji-Nyanci. Alžirski misijonarji.

Izaki-Ruanda, 1. aprila 1903.

Velespoštovana gospa generalna voditeljica!

Zadnja pošta mi je prinesla veselo vest, da ste Vi naš misijon v Izaki . . . obdarili. Sprejmite mojo iskreno zahvalo. Tu nemara bolj kakor kje drugi velja vedno se ponavljajoče geslo misijonarjev: „Ko bi le imeli več denarja!“

Med deželami ob ravniku je Ruanda največja, najbolj naseljena in najnovejša. Tisoče ljudi je tam pripravljenih krščansko vero sprejeti. Kralj istotako kakor njegovi uradniki nas puste, ne da bi nam šli na roko, dosti prosto delovati, in vlada vé celo dobro, da bramba, katero misijonarjem dopušča, je v njen lasten prid, ker s tem se le njen ugled utrjuje. V treh letih našega tukajšnjega bivanja smo ustanovili tri misijonske postaje, in milostljivi gospod škof Hirth namerava ustanoviti še več drugih. Petdeset postaj bi bilo resnično zelo potrebno, k vsaki bi se potem štelo 50.000 duš. Samo na ta način bi se moglo uspešno delovati, pa odkod vzeti denar? Priprosta stavba ene postaje ne stane nič manj kot 6—10.000 kron. Ni potrebno še pripomniti, da bi Evropei našemu poslopiju ne pridejali svojstva „udobno“. Pa zraven gmotnih izdatkov tisoč kron, koliko požrtvovalnosti, truda, znoja, bolezni in drugih vsakovrstnih skrbij! Slednja svota bode le v Gospodovi knjigi zabilježena.

Naša stavba v Izaki je od leta dnij sem razven ene cerkve dogotovljena. Stavba samo ene cerkve za 3—4000 novokrščencev ni lahko delo, posebno v notranji Afriki ne, kjer primanjkuje popolnoma delavnih močij, in vendar se moramo, kakor hitro je mogoče, dela poprijeti. Tu se nudi velikodušnim srcem zelo dobrohotna priložnost, glavnico kakšnih 1000 kron

na gotovo visoke obresti na oltar ljubega Boga položiti. Več naših cerkvâ je že postavljenih na stroške posameznih dobrotnikov; mogoče, trka ljubi Bog na srce katerega čitatelja „Odmeva“, tako da si bode isti v posebno čast štel, če postavi v Izaki, v srcu Afrike, Gospodu tempel. Spomin na radodarnega darivca se bode od roda do roda ohranil, in mnoga goreča molitev se bode za njega dvigala k nebu in mu koristila za večnost. Ni-li čast, da sme Gospodu neba in zemlje v daljni Afriki postaviti cerkev?

Sedaj pa še kratko poročilo o našem delovanju. V treh letih našega tukajšnjega bivanja smo krstili okoli 500 umirajočih otročičev, ki so sedaj naši priprošniki pred prestolom božjim, in resnično, ne da bi se ponašali, že samo radi teh je velika trgateg v vinogradu Gospodovem. Za poduk imamo čez 3000 katehumenov; o veliki noči jih bode od teh 26 prejelo sv. krst, in odsihdob bodemo redno vsako leto krščevali. Dvajset Bayanda-katehistov (ki podočujejo prve krščanske resnice) vzdržujemo in plačujemo; ti so nam zelo potrebni pomočniki. Vkljub temu ne sega naš upliv daleč čez okolico. Da bi se mogli bolj razširjati, morali bi imeti sto katehistov, pa kje vzeti pripomočke? Naši katehisti podočujejo v raznih vaseh do 1000 otrok. Nam jih je izročenih 150 otrok, ki so prišli prostovoljno k nam, da se tu učijo. Stroški so res veliki, a ti nam bodo še kot učitelji in katehisti mnogo koristili.

Tedaj vidite, gospa grofica, da smo s pomočjo božjo že marsikaj dobrega storili, ko bi nam ljubi Bog hotel poslati več denarnih pripomočkov.

Priporočam naše dobre Bangaruande posebno Vaši pobožni molitvi in molitvi Vaših soudov.

Z najiskrenejšo zahvalo in s ponižnim čutom spoštovanja ostanem Vam celo udan sluga

A. Brard, iz družbe „belih očetov“.

Kako si je zamorec domišljeval Jezusa.

Ko je bil vlč. o. Burtin, upravitelj družbe „belih očetov“, pri sv. očetu Piju X. k avdijenci sprejet, je predstavil Nj. svetosti generalnega vikarja, ki vodi misijone ob Fananijki, in mladega zamorca, kateri je vikarja spremljal. Papež so vprašali zamorca, kdo da je. Ta odgovori, da je prišel v Rim, da se tu na propagandnem zavodu bogoslovskih nauk poprime in da želi postati duhovnik. Ko papež črnega mladeniča nekaj časa opazuje, mu napravijo na čelo velik križ in pridenejo besede: „Da, ti boš duhovnik!“ Potem mu položijo obe roki na kodrasto glavo in molijo tako nekaj časa nad njim in nazadnje mu še podelijo sveti blagoslov. Zamorec vstane vedno molčeč, bistro, vendar spoštljivo sv. očeta gledavši. Ko sta odšla, ga vpraša misijonar: „Kakšen utis so napravili na te sv. oče?“ „Zdi se mi, nobeno bitje se ne more temu primerjati, ki sem ga videl“. Ko sta se pa oba misijonarja pripravljala, da Vatikan zapustita, reče mlad zamorec: „Čestokrat sem skušal, da bi si predočil, kakošen je bil Jezus Kristus, ko je na zemlji hodil, in ni se mi posrečilo. Sedaj sem našel: — bil je, kakoršen sv. oče sam“.

Kratka misijonska poročila.

Alitiena (Abesinija). Abesinci pridejo včasih v velikem številu k nam. Koliko prošenj za semenišče in odgojišče mladih deklic smo morali odbiti! — Na božič bomo razkolniškega dijakona pogojno krstili. Ta mladi mož, ganjen od milosti božje, se z veliko marljivostjo pripravlja, da se odpove zmoti. Tudi drugi se na ta veliki čin pripravljajo.

Izdaja Klaverjeva družba v Solnogradu.

Odgovoren urednik: J. Palir, kapelan na Ptujski gori.